

Ieta Berghuis
Herman van Hoogdalem

wij

Verhalen uit
de praktijk

zorgen

W BOOKS

Ieta Berghuis

Interviews

Herman van Hoogdalem

Portretten

Peter Boersma

Vormgeving

wij

Verhalen uit
de praktijk

zorgen

'HET
BELANGRIJKSTE
IS DAT IK
LUISTER
NAAR DE
ANDER. NIET
ALLEEN NAAR
DE CLIËNT, MAAR
OOK NAAR DE
MANTELZORGERS'

Alidya

Verpleegkundige B

Bij de thuiszorg werken voelde vanaf dag één goed. Mensen helpen weer zelfredzaam te worden en de regie te nemen, daar is mijn hart aan verknocht. Het idee dat ik een band op kan bouwen met mensen trekt mij.

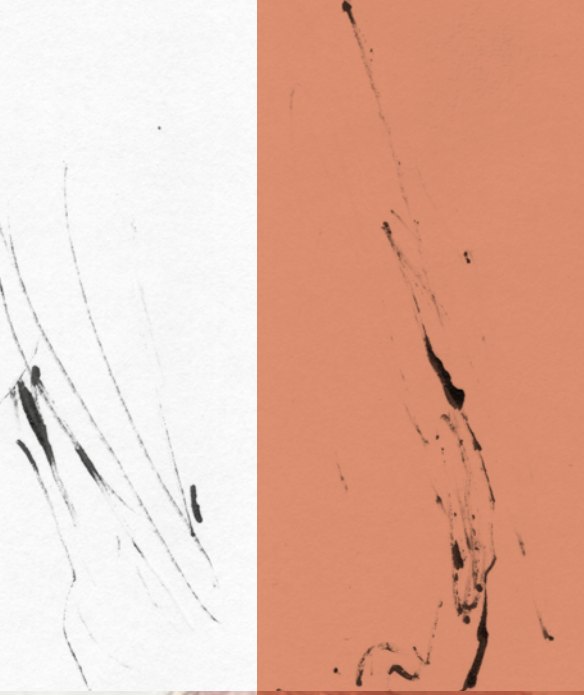
's Avonds lees ik de rapportages en mededelingen al om op de hoogte te zijn van wat er speelt. Om zeven uur 's ochtends rij ik van huis naar mijn eerste cliënt. Ik doe allerlei handelingen: van steunkousen aantrekken tot medicijnen toedienen. Op dit moment hebben we een cliënt met de spierziekte ALS die veel zorg nodig heeft. Bij hem zijn we drie uur per dag. Als ik binnenkom vraag ik hoe de nacht is verlopen en informeer naar zijn wensen. Ik controleer de zuurstof, de sonde en de katheter. Dan help ik hem in de tillift. Hij heeft een luxe plafondlift; dat heb ik nog nooit meegemaakt. Ik hang hem dan als het ware in een zak waarmee ik hem naar de badkamer til. Daar gaan we scheren en douchen en ondertussen maken we een praatje. Gelukkig kan hij nog praten en heeft hij humor, dus we maken heel wat grappen en grollen. Na het douchen even insmeren, een deo, dan in de

'ZE ZIJN
ALLEMAAL ZO
KWETSBAAR
ZE ZIJN TOTAAL
AFHANKELIJK
VAN MIJ'

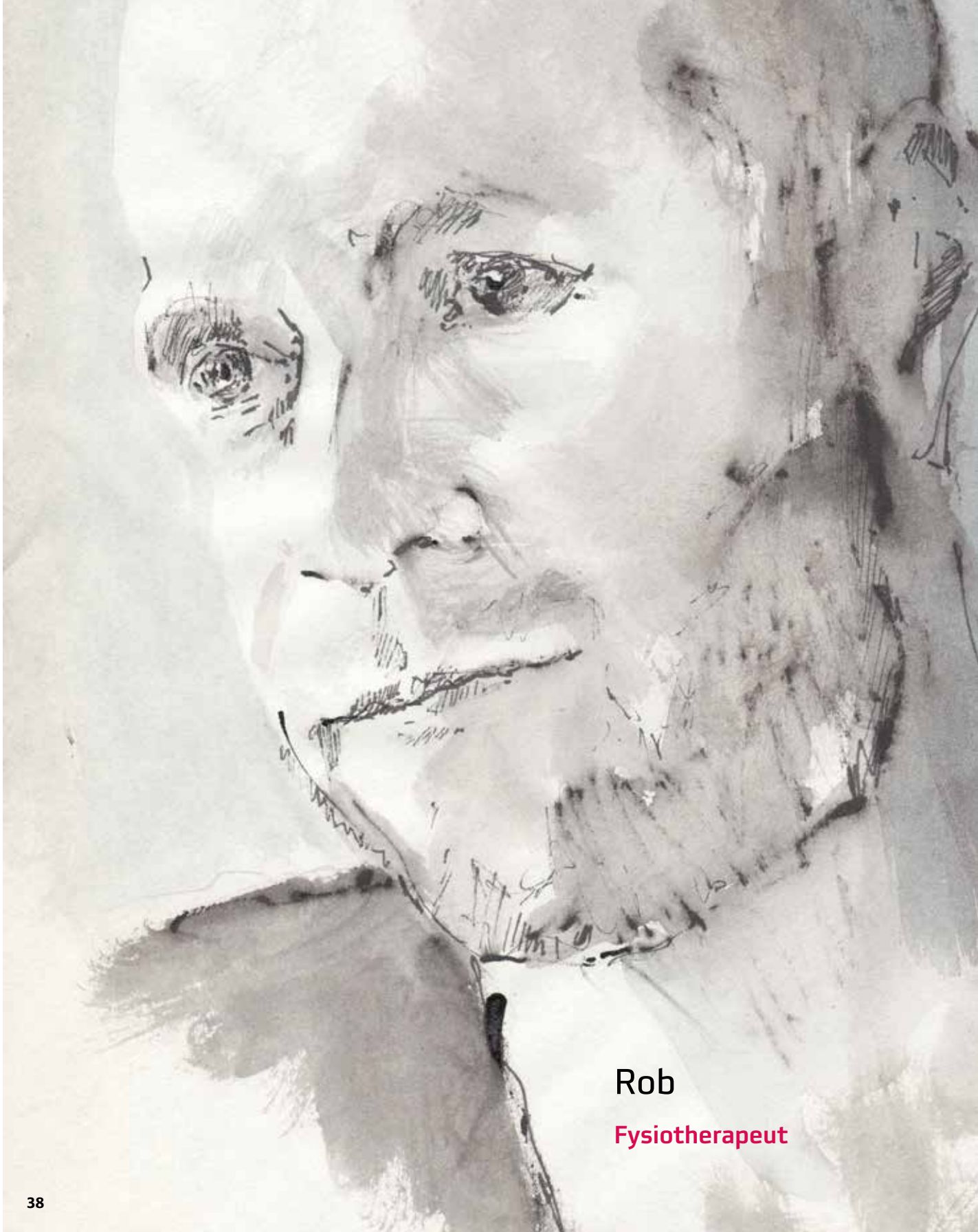
Marieke

Verzorgende IG, leerling-verpleegkundige

De dag begint met het lezen van rapportages en plannen die we gemaakt hebben voor alle bewoners. We krijgen een korte overdracht van de nachtdienst en dan beginnen we met douchen, wassen en aankleden. Persoonsgerichte zorg staat bij ons voorop dus degene die wil blijven liggen, die mag blijven liggen en degene die al wakker is helpen we als eerste. De bewoners die in de kleren zijn brengen we naar de huiskamer waar vrijwilligers het ontbijt klaar hebben gezet. Na de verzorging regelen we de medicatie voor de bewoners, drinken we een kopje koffie en bespreken de activiteiten die we aansluitend gaan doen. We kijken waar mensen behoefte aan hebben. Willen ze de krant voorgelezen krijgen, muziek luisteren, een wandelingetje doen of een spelletje spelen. Ach, tussendoor komt er natuurlijk van alles, iemand naar het toilet helpen of de familie even bellen. Tussen de middag eten we samen. De bewoners helpen met tafeldekken en afwassen. We vinden het belangrijk dat ze zoveel mogelijk zelf blijven doen. Na het eten slaapt een aantal bewoners in hun eigen kamer en anderen rusten in de huiskamer, lekker achterover in een kantelstoel. Vaak gaat dan even het licht uit en doen we een zacht muziekje aan. Dat geeft ons de tijd om te rapporteren. Na een kopje thee doen we de middagactiviteiten. Als ik zie dat de bewoner zich veilig voelt en geniet van een activiteit, ben ik helemaal tevreden. Voorop staat dat de bewoner nog steeds waardigheid heeft en kan genieten. Het zijn vaak de kleine dingen die het leven waardevol maken.

Rob

Fysiotherapeut

'WE LEREN GRAAG VAN ANDEREN; DAT KOMT **DE** **KWALITEIT** TEN GOEDE'

Ik werk op de revalidatieafdeling waar voornamelijk kwetsbare ouderen komen. Als fysiotherapeut behandel ik cliënten met bewegingsproblemen. Voor de start van elke behandeling lees ik de rapportages om op de hoogte te zijn van de bijzonderheden. We willen de revalidatie in de kliniek zo kort mogelijk houden en daarom behandelen we steeds meer mensen thuis. Dat is immers de plek waar iemand weer moet functioneren. We stemmen de behandeldoelen dan ook af op de thuissituatie. Wat wil iemand thuis weer kunnen? Zo snel mogelijk naar huis zodat ze in de vertrouwde omgeving zelf verder kunnen, dat is het doel. Voor mij betekent dit dat ik deels intern op de revalidatieafdeling werk en deels bij de mensen thuis.

HOE ZIET DE BEHANDELING ERUIT?

Dat is afhankelijk van de problematiek waarmee een cliënt bij ons binnen komt. Het maakt nogal uit of het om een gebroken heup gaat of om een

'ALLEEN VANUIT
EEN KANTOOR
MEEDENKEN
WERKT NIET
VOOR MIJ, **IK**
VIND MEZELF
DAN NIET
GELOOF-
WAARDIG'

Petra

Psycholoog

Ik werk in een multidisciplinair team waarin we wekelijks alle vragen bespreken die leven omtrent de bewoners van de afdeling. In het team zitten zorgmedewerkers, een arts en ik als psycholoog. De vragen kunnen medisch of gedragsmatig van aard zijn. We zoeken samen naar mogelijkheden en oplossingen. Om goed mee te kunnen denken vind ik het belangrijk om de bewoners te zien en te spreken. Als ik van toegevoegde waarde wil zijn voor de bewoners met dementie, dan wil ik ze echt leren kennen. Ik ben graag op de afdeling om te kijken hoe het gaat. Als ik een bewonershuiskamer binnenkom ga ik eerst rustig zitten, blijf een beetje onzichtbaar en zoek naar een opening om contact te maken. Het is belangrijk zoveel mogelijk informatie te verzamelen om van daaruit tot goede benaderingsplannen te komen. Alleen vanuit een kantoor meedenken werkt niet voor mij, ik vind mezelf dan niet geloofwaardig. Tijdens een eerste observatie van een nieuwe bewoner op de groep zie ik een zorgmedewerker contact maken. Ze doet dit op een goede en professionele wijze; buigt door de knieën, maakt oogcontact en gaat in gesprek. Ze laat hem vervolgens zelfstandig lopen met de rollator omdat ze weet dat deze bewoner zoveel mogelijk zelf wil doen. Die zorgverlener nodig ik uit om samen met mij het benaderingsplan te ontwikkelen, zodat ik op papier kan zetten wat goed werkt in de dagelijkse praktijk. Aangevuld met wat ik nog meer gezien heb tijdens mijn aanwezigheid op

Wie zijn zij, die mensen in de zorg? We applaudisseren voor ze en beseffen dat we afhankelijk van hen zijn. Maar hoe kijken zij zelf naar hun werk, wat zijn hun drijfveren en hoe behouden ze hun motivatie? In deze tijd zijn dat meer dan ooit, relevante vragen.

Ieta Berghuis gaat in gesprek met zorgverleners. Terwijl zij hun verhaal vertellen, tekent kunstenaar Herman van Hoogdalem hun portret. In *Wij zorgen - Verhalen uit de praktijk* komen deze tekeningen en verhalen samen. Het zijn portretten in woord en beeld, van gedrevenheid, motivatie en de nimmer aflatende betrokkenheid bij de mensen voor wie zij zorgen.

Ieta Berghuis (1955) is docent-onderzoeker bij het Talmalectoraat, Wonen, Welzijn en Zorg voor mensen op hoge leeftijd van de NHLStenden hogeschool.

Herman van Hoogdalem (1956) is beeldend kunstenaar en docent aan de Academie voor Beeldende Kunst Minerva van de Hanzehogeschool.

Eerder werkten zij samen aan het boek *Mag ik gaan - leven en sterven met dementie*.

WWW.WBOOKS.COM

